

v mesto. General Kusmanek je nato poslal Rusom 20 gosk.

Dne 19. t. m. izdano poročilo ruskega generalnega štaba ceni przemislisko posadko na 117.000 mož.

„N. R. Courant“ poroča, da je dobil list „Daily Mail“ brzojavko iz Petrograda, da so Rusi od oblegovalne armade pred Przemyslom poslali 50.000 mož proti Krakovu, 40.000 mož so pa vrgli k četam pri Užoku in Lupkovu.

Splošni položaj v svetovni vojski.

Vreme je postalo nekoliko ugodnejše. Zaraditega je težavna zimska vojna minila in pričela se je nova hujša aktivnost armad na bojiščih. Potrjuje nam to zlasti sedanja velika bitka, ki se vrši že več dni v zahodnih Karpatih. Če se ozremo na potek karpatskih bojov, opazimo vedno, da pritiskajo Rusi z izredno vztrajnostjo na bojni črti, ki gre od sedla Konječna na zahodu Dukle preko Lupkove, Čizna pa do Užoskega prelaza. Vsi napadi so bili odbiti in še vedno traja bitka, kar dokazuje, da smatrata obe armadi te kraje za važne pozicije.

V Bukovini so bili boji med Prutom in Dnjestrom zlasti v okolici Sadagore, odkoder so Rusi nadlegovali Černovice, a so se sedaj umaknili za mejo.

Padeč Przemysla je oprostil večji oddelek ruske vojske; na splošen položaj pa padeč trdnjave ne bo vplival mnogo ali pa tudi prav nič. Na Poljskem se vrše boji kakor že dalje časa. Rusi so napadali in v Izhodno Prusijo so adrlji ter zasedli Memel, ki so ga pa morali zopet zapustiti. Večji spopadi so bili severozahodno od Ostrolenke ter izhodno od Plocke ter severozahodno od Prašnica pri Varšavi.

Na francoskem bojišču ni posebnih dogodkov. Vrše se le posamezni nepričakovani napadi sedaj tu sedaj tam, zlasti ob Aisni. Mesto Reims je popolnoma uničeno. Vse kaže, kakor bi Francozi pričakovali novih ojačenj za napad, ki so ga že tolikokrat napovedovali.

Angleško-brodovje je tri tedne obstreljevalo Dardanele. Poročali so o uspehih, a ti uspehi so ničevi, zakaj zavezniki so imeli tam velike izgube na ladjah, a izgubili so tudi nad 2000 mož. Poročila, ki jih prinaša „Italija“, pravijo, da dardanelski forti sploh niso poškodovani. Zavezniki sicer nameravajo obstreljevanje, ki so ga prekinili zaradi pomorskih neviht, zopet nadaljevati. Tudi ruska črnomoška mornarica je baje pred Bosporom.

V Egiptu napovedujejo Turki nov napad na Sueški prekop.

Čegav bo Carigrad?

Dunajska „Zeit“ piše 26. t. m.: Po država trdnjave sporazuma so trdno prepričani, da je glede zavetja Dardanel s silo le še vprašanje, in da bo potem odločena tudi usoda Turčije in Carigrada. Dosedaj so ruske želje, dobiti to mesto v last in posest, v Parizu in Londonu še naletavale na odpor; sedaj pa se zdi, da se je v tem oziru izvršil preokret. Tako priobčuje „Temps“ po švicarskih listih izvajanja, ki so očividno posledica dejstva, da je vsaj Francija opravičenost ruskih želja priznala. Navedeni francoski list piše med drugim: „Na mesto angleško-ruskega tekmovanja za premočje je stopila nerazumljiva vzajemnost koristi. Niti Francija, ne Anglija, niti Rusija nima nobenega povoda več, da bi se druga z drugo prepirale za ključke k „Pontu Evksinu“, kakor v prejšnjih dobah. Francija more le z veseljem pozdraviti, da vstopi njena zaveznica v kolo sredozemskih sil, Anglijo pa je minil strah, da bi se rusko črnomoško brodovje podalo zavzemat Indijo. Velika Britanija je svoje gospodstvo v Egiptu okrepila, zadnji čas je zavzela Mezopotamijo ter drži že ključ do železnice v Bagdad v svojih rokah in če bi jo res skrbeli ruski načrti proti carstvu v Indiji, bi se ji bilo mnogo več bati ruskega železniškega omrežja v Aziji, nego svobodnega prevoza po Bosporu in po Dardanelah.

Japonska in Kitajska.

Iz vesti, ki prihajajo iz Pekinga in Tokia, se še vedno ne da spoznati, kako se bo razvil spor med Kitajsko in Japonsko.

Danes javljajo, da je Japonska sicer rok svojega ultimata znova za 14 dni podaljšala, da pa spravlja svoje čete z mrzlično naglostjo v Koreo in Šantung. Tudi se poroča, da so japonski državljani, ki žive na Kitajskem, dobili poziv, naj se izselijo ter vrnejo domov.

Zanimivo je stališče Severne Amerike. Vesti, da bodo Združene države posegle v konflikt eventualno z oboroženo roko, se ne potrjujejo. Kakor brzojavljajo iz Washingtona, je neki visoki ameriški uradnik izjavil, da smatrajo ameriški krogi Mandžurijo za naravno interesno sfero Japonske in da ameriški interesi pri tem niso ogroženi. Združene države bodo sicer nekaterim japonskim zahtevam formalno ugovarjale, toda one se zavedajo, da s tem ne bodo spremenile japonske politike.

Velika noč.

Pomladnji svet — pomladnji cvet! Ni še sicer zima zapustila nas popolnoma, povsod še se kažejo sledovi njenega mogočnega trinošstva, vendar se občutijo že tudi naravna razdvetja in prikazni, ki nam obljubljajo popolni sloves zime in prihod zaželjene prelube spomladi, kdje se starček ravnotako veseli kakor mladenič radosti.

Sivolasi starček sedi na klopi pred svojo hišico. Pomladnje solnce mu ogreva otrple ude. Premišluje svoje življenje, svoje trpljenje, doživelo žalost in radost. Spominja se z radostjo svoje dobe otročjih let, z veseljem doživlja iz dobe neukrotljivega mladenišstva, s ponosom na čas svoje najboljše moštosti in — s trdnim zaupanjem, da mu bode ljubi Bog dal tudi še v starih letih doživeti marsikaj, česar človek — kot najpopolnejše bitje božjega stvarstva — potrebuje, da se zamore vreden šteti — biti človek.

Sloveč modrijan je izrekel svoje dni pomeljnive besede: „Vzemite človeku upanje in on je najubožnejše bitje na božjem svetu!“ Malokateri izrek modrih mož nas zamore tako tolažiti in nam predočevati prednost pred vsem stvarstvom, kakor ravno ta, ki vsakemu posameznemu človeku kateremu je Bog dal zdravo pamet, veli: človek si, razum imaš in vsled tega imeti smeš tudi upanje, ki je tretji del Tvojega življenja, čegar skupina je: vera, upanje in ljubezen. Ako od te celote manjka le eden del, tudi življenje ni popolno človeško življenje, kakoršnega je Stvarnik namenil nam, katerim je udahnil neumrjočo dušo, razum in — lastno voljo.

Upanje nam lastna volja sicer ne prezentira na srebrnem krožniku, a ponuja ga nam prav pohleвно razum in tudi vera; prvi nam kaže preteklost in sedanjost iz našega lastnega ali iz življenja drugih še živčih ali morebiti že zdavnej umrlih znanih oseb, druga pa nam namiguje v prihodnost, prijetno in prijazno, česitudi zazdaj še s pajčolanom ovito.

Tako tudi naš starček premišluje, ugiba in — upa v boljšo prihodnost, ki ima slediti sedanjim časom splošne stiske. Cesar in domovina sta mu odpoklicala edinega sina, mladega gospodarja tje, kamor je odšlo toliko tisoč krepkih mož in navdušenih mladeničev, da branijo naše pravice, našo čast in našo posest. Bridki so bili trenutki slovesa od svojcev, starišev, žene in otrok, bridki posebno zaradi negotovosti zopetnega svidenja, mnogo grenkih solza je teklo pri slovesu in tudi še po njem, a upanje ni zapustilo ne stariše in tudi ne žene, ki tudi svojim otročičem prigovarja tolažljivo in pomirljivo, da bodo prej ali slej zopet videli svojega ljubelega in skrbnega ateja, ki jih bode po srečni vrnitvi še enkrat tako srčno negoval, kakor jih je ljubil in srčkal kedaj poprej.

Velika noč nas spominja na vstajenje našega Zveličarja. Ohajja se v najlepšem letnem času, v ljubi pomladi. Narava se probuja iz zimskega spanja, vse se oživlja in okrepuje, vse organske stvari nas vspodbujajo, da se naj tudi mi zavedamo splošnega vstajenja in prero-

renja ne samo telesno, temuč tudi duševno. Potrlost in malodušnost naj izginete, kakor izginja v spomladi sneg in mraz, na njuni mesti naj stopite zaupljivost in vera v prihodnost, ki bode nam prinesla to, česar si naše srce najbolj želi in po čemur trajno koprnji in srpeni.

Tako si tudi starček na klopi olajšuje svojo bridkost, žena z otroci svojo tugo, in Vsega-mogočni bode dal, da se bode njihovo upanje izpolnilo. Ko bi pa bila Njegova volja, da najde mladi gospodar svoj grob daleč tam na bojišču, tudi takrat ne bojo obupali ampak se tolažili v neomajani veri, ki nas uči, da vidimo se nad zvezdami.

Slike iz bojišča.

I.

Topničar Ivan Kovács od 5. topniškega polka si je zagotovil nezabnen spomin v zgodovini svojega polka z naslednjim junaškim činom: Rusi so se bili vgnezdili na nekem jako ugodnem mestu in boj se ni ganil nikamor. Baterijski poveljnik je tekom svojih opazovanj dočkal, da so ruski oddelki neko jako ugodno skupino skal izkoriščali v to, da se zakopljejo v jamah in na ugodnih točkah postavijo strojne puške. Dobro napravljena razstrelba v teh skalah bi morala med Rusi napraviti strahovita opustošenja. Toda kako dospeti tjekaj? Da bi se napravil podkop, je bilo treba sredi med sovražnike. Kdor bi si upal kaj takega, bi moral samega sebe žrtvovati. Topničar Kovács se je prostovoljno javil za to gotovo smrt obetajočo pot. Z dvema razstrelbama zabojema s skupaj 10 kg ekzagita se je v noči odpravil na pot. Videli so ga, kako je izginil v temi; nato je zavladal popoln mir. S težkim srcem in skrbjo so v bateriji prisluškovali v tiho noč. Tu — med 3. in 4. uro zjutraj — se razleže močna detonacija. Kovácsu se je bilo torej posrečilo dospeti v ruske postojanke in užgati podkop. Kakšen je bil učinek med sovražnimi vrstami, se ni moglo izvedeti, kajti junaški topničar se ni več vrnil. Ni mogoče več dvomiti, da je svoje delo v korist splošnosti plačal s svojim življenjem. Njegov spomin se je počastil s podelitvijo zlate hrabrostne svetinje.

II.

Vojni poročevalci poročajo: V bojih za Nadworno so napadli trije polki 16. varaždinskega polka in ga obkolili. Rusi so že udrli v vas, kjer se je razvil strašen boj, pri katerem je bil ranjen polkovnik. Obkoljenemu polku je že grozila nevarnost, da pade v rusko vjetništvo s topovi vred. Samo del polka je mogel v neredu zbežati. Mladi stotnik polka, Jurij Petričevič, sin odlične hrvatske rodbine, ki je znan kot pisatelj, je zbral okoli sebe tristo vojakov. Sedaj je s svojimi ljudmi tako nepričakovano in s tako silo naskočil sovražnike, da je spodil Ruse iz vasi in osvobodil ves material s topovi vred. Po tem krvavem boju ostalo je na bojišču 2.000 mrtvih Rusov. Pri tem junaškem naskoku bil je stotnik Petričevič težko ranjen, toda bolezen se mu že obrača na bolje.

III.

Neki vojak, ki se je vojskoval v Karpatih, pripoveduje sledečo povest: Taborili smo v visokem snegu pod nekim gorskim sedlom. Ponoči so me poslali s poizvedovalnim oddelkom na vrh. Na nebu migljajo zvezde, svetlo je, dasi ne sije luna. Naročeno mi je bilo sicer, da naj poizvedujem le na vrhu, a podam se še naprej do neke točke, kjer ni mogel biti sovražnik daleč. V tihi noči začujem tiho stokanje, ki nam pretresa mozeg. Grem gledat, kaj da je. Strašen prizor zagledam, ki ga nikdar ne pozabim, naj živim še tako dolgo. Neki ruski vojak leži napol zmrznjen, naslonjen na neko drevo. Tiho me prosi v taki nemščini, da jo komaj razumem, naj ga prenesem na kak zavarovan kraj, da ga ne razkljujejo jastrebi. Pove mi, da se je enkrat že prebudil iz nezvesti, ker ga je živega pričel kljuvati jastreb. Boj z izstradanimi pticami je bil strašen, ker se je revež komaj premikal. Možno sta že odmrznili obe nogi, nesem ga pod neko skalo, ki jo zakrijem s snegom, da je mogel mirno umreti, ker rešiti mu življenje ni bilo več mogoče.

Ulanec J. Wonak piše svojemu prijatelju iz budimpeštanske bolnišnice dne 29. decembra 1914 med drugim to-le:

Pri našem 7. ulanskem polku je služil četovodja Franjo Hribar, doma nekje s Kranjskega. Pred vojno je bil v Ključu v Bosni. Med vojaki je bil silno priljubljen, ker je kot podčastnik kakor brat skrbel za svoje tovariše; ako je bil ubit kak moč njegovega eskadrona, je žaloval za njim kakor za lastnim bratom. V vojni službi je bil neumoren, vstrajen, skrajno požrtvovalen, hraber in spreten, da malo takih. Pod njegovim vodstvom smo vselej sijajno izvršili naloženo nam nalogo. Posebno pa je tega izrednega mladeniča odlikovala njegova vedno vesela narava. Vedno se je držal na smeh in vedno je prepeval, naj je bil kjerkoli. Tudi sam si je zlagal vojaške pesmi in jih prepeval. Tako je bilo tudi nekega dne, ko smo pod njegovim vodstvom jezdili poizvedovat. Bilo nas je osem moč. Hribar je zopet pel svoje pesmi, ko nenadoma opazi znaten oddelek Rusov. Niti za hip ne pomišlja, namreč nam da svoja povelja in čez par minut obkolimo Ruse in jih prisilimo k udaji. Bilo jih je 75. Za ta čin smo bili predlagani v odlikovanje, katero gotovo dobimo. Le žal, da glavni junak — Hribar najbrže ni dočkal odlikovanja, ker sem ga videl v Budimpešti tekel bolnega. Kako je želel, da bi še kdaj videl ljubi domači kraj in da bi bil v domači zemlji pokopan. A ta želja se mu ni izpolnila, umrl je v bolnišnici v tujem mestu, umrl za domovino, ki ji je tako vneto in junaško služil. Njegovi bojni tovariši mu bomo v svojih srcih ohranili ljub in slaven spomin.

Avstrija oživljena!

Veseli, vzradostljivi čuti zamorejo in morajo prevzemati vsakega Avstrijca, vsakega domorodca, kateri zna vrednostno vpoštevati današnji dan — vkljub jako kočljivim okoliščinam — vrednost naše države in vrednost narodnosti, h kateri posameznik pripada. Huda skušnjava — da ne rečem skušnjava — prišla je nad našo ljubo Avstrijo. Mi, ki smo sedanjí čas doživeli, smo priče dogodkov, kakoršnih svetovna zgodovina nima zabilježenih. Nočem govoriti tukaj o zunanjih državah, temuč samo o naši Avstriji, katero ljubite Vi, kakor jaz, kateri sem te vrstice napisal.

Ni je države na svetu, ki bi med svoje podanike štela toliko narodnosti kakor Avstrija. To smelo trdim, in kdor mi hoče oporekati, služi mu naj blagohotno v naslov uredništvo „Stajerca.“ Lepo število nas je v skupnem domu. Ko gre nam dobro ali vsaj tako „kako že je,“ posameznikom bi rekel: „izvrstno“, takrat se pač „višji“ včas na „nižjega“ nekako malomarno ozira. Ravno tako narod na narod, ker po mojih mislih je skupina ljudi, ki tvori narod ali pleme, v ravnotežnem razmerju z drugim narodom, ki je rodni brat skupnega domovja — Avstrije. Govorim torej ti, dragi mi sodržavljan slovenski, nemški, italijanski ali kakoršensibodi avstrijsko-ogreki jezik, prijatelji si mi, kakor so si prijatelji in tovariši naši vrlji vojaki, ki se sedaj tam na bojišču ne ločijo v posamezne skupine avstrijskih narodov, temuč celotne skupine Avstrije, naše skupne domovine, naše skupne domače hiše, ki ima cesarski napis: Cesarstvo habsburško.

Da smo mi vsi otroci doma iz ene in iste hiše, da se poznamo in vemo eden drugega po imenu klicati, to je stara, znana stvar, a da se kljub raznolikosti jezika znamo tudi popolnó razumeti, to je šele sedanja vojska pokazala, ki ni le združila Avstrijo v vrstah svojih vojakov, temuč tudi pokazala svoj hišni red doma, kjer so ostali tisti, ki si čer ne branijo domovine s svojimi osebnimi telesnimi močmi, a branijo jo z osebnimi zatajevanjem, z mnogimi krvavimi in gmotnimi žrtvami in ki izkazujejo ljubezen do domovine na tak način, da se zamore primerjati junaškim činom naših junakov na bojiščih — bodisi na severu ali na jugu.

Naši prevzetni sovražniki so Avstrijo presneto podcenili; mislili so si jo kot državo, ki je vled notranjih narodnostnih preprirov že itak „pri kraju kruha“ ali pa „oberštajersko“: Auf

der Krepierbank. Oba! Koj prva mobilizacija že je dokazala, da so se naši nasprotniki hudo zaračunali, presenetili so se „premiljonsko“, toda nas „prave in pristne Avstrijce“ je to vzrastle do dna srca. In kdo bi tudi ne ubogal svojega sivolasega očeta, skrajno potrpežljivega starčka, miroljubnega hišnega gospodarja? Vsak ud družine je z navdušenjem poslušen, ako ga poziva tak gospodar, ako mu velevala tak hišni oče, kadar se gre za blagor naše domače hiše — ljube Avstrije.

Pokažite mi na vesoljnem svetu kaj enakega! Kolikor mi je zgodovina znana, se sličnega dosedaj še ni primerilo! Da bi država ki je na zunaj bila razpita kot „na znotraj prha“ — „needina“ pokazala na zunaj tako moč edinosti in vzajemnosti, o tem so se pač premočno zmotili najbolj prebrisi diplomati vseh držav, ki morebiti že danes srčno obžalujejo svojo prevaro ali pa v doglednem času do izpregleda svoje zmote dospejo.

Ako bi tudi v naši sedanji obrambni vojski ničesar drugega ne dosegli, s ponosom smemo Avstrijci reči, da razumemo v vseh naših jezikih geslo našega presvitlega cesarja: Viribus unitis! t. j. s združenimi močmi, bodisi tam na krvavem bojišču ali na domačem zemljišču.

Avstrija je edina in ostane edina, razvijala se bode v svoji notranjosti po državljansko-narodnih zakonih in potrebščinah, ne oziraje se na zunanje sovražnike, ki ji miren razvoj ne privoščijo. Sedanja huda vojska je pokazala in dokazala, da Avstriji še ni usojena smrt, temuč da je in ostane Avstrija, qua est et erit in orbe ultima. Aleluja!

— t —

Nezačuvene sleparije pri vojaških dobavah.

Domobranksko divizijsko sodišče na Dunaju razpravlja sedaj z več slučajih zaradi nezačudenih sleparij pri vojaških dobavah. V prvi vrsti gre se za dobavo obnvala, katero je bilo narejeno iz papirnatih odpadkov in različnih drugih usnjatih surogatov. Ni treba nam povdarjati, da tako ravnanje ni samo goljufivo, temuč tudi da vojno moč armade zelo oslabi. Vsled tega je bilo vojaško sodišče primorano, da poseže vmes. Zaprli so več oseb na Dunaju in v provinci in poizvedbe se še nadaljujejo z največjo strogostjo in brezobzirnostjo.

Sleparije so zakrivali mnogoteri agentje in dobavnik (liferanti) z usnjem. Vsi ti ljudje so goljufali vsak na svoj način in na svoj račun.

Značilna so imena: Feibich Rosenblatt, agenta Rado in Guth. Feibich Rosenblatt je imel dati vojaški upravi 12.000 parov čevljev. Komisija je takoj konstatirala, ko je blago prevzela, da so čevlji narejeni iz manjvrednega blaga. Tako poroča cenzurirani „Neues Wiener Journal.“

Izvršilo se je že mnogo preiskav dunajskega brambovskega divizijskega sodišča proti tem goljufom. Mnogo je se pa nove aretacije, ker se ni samo na Dunaju sleparilo temuč tudi na Ogrskem in ne samo pri dobavi čevljev, ampak tudi pri dobavi perila, pneumatikah za automobile, pri žitu in pri krmilih. Zanimivo pri tem je, da imajo vsi ti ljudje kakor na Ogrskem tudi pri nas posebno zveneca imena, ki ne izdelujejo čevljev sami, ampak so le mali prodajalci usnja in čevljev ali pa samo agentje, vsi skupaj pa brez premoženja. Dosedaj se je doglalo kakih 30 tisoč parov ničvrednih čevljev. Preiskava je precej zapletena, ker posamezni „liferantje“ sploh niso stali v direktni zvezi z vojaško upravo, pač pa so dobavljali blago preprekujem, ki so ga oddajali vojaštvu. Na ta način se je blago seveda jako podražilo. Zaprti „liferantje“ se izgovarjajo, da so svojim dobaviteljem naročili blago natančno po predpisih. Tako se zagovarja trdka Seemann in Rosenbaum, ki je izročila izgotovitev čevljev tovarni Wasatko v Saaru, ki sama že od nekdaj dobavlja čevlje za vojaštvo, pa dosedaj ni bilo nobenih pogrškov najti na blagu. Preiskava bo morala dognati, kdo da je pravzaprav kriv. Dunajska policija ima mnogo dela, pa tudi zelo zanimive dokaze; poslala je namreč svoječasno 30 stražnikov s sanitetnimi psi na bojišče in vsi ti 30 policajev imeli so

čevlje, v katerih je bil papir ali polusnje. Čevljev je bilo seveda po enodnevni ali kvečjemu dvadnevni hoji konec. Kakor poroča „Reichspost“, so dosedaj zaprli kakih 40 „liferantov“ čevljev. Lepa svinjarija!

Vojaške zadeve.

Pravice vojakov in njih svojcev.

1. Kaj dobe družine v poklicanih?

Družine v poklicanih imajo pravico do gotove podpore. Vseeno pa je, če je možki v poklican k navadni dolžni vojaški službi ali pa kot črnovojnik.

Kdo je opravičen, zahtevati podporo?

K družini spadajo v vsakem slučaju žena in otroci, potem pa tudi starši, staršev starši (stari oče in stara mati) in tisti in tašče, mačehe in očmi, bratje in sestre, kakor tudi nezakonski otroci.

Žena in otroci dobe tudi tedaj podporo, če žive v inozemstvu. Ostali dobe podporo samo, če žive v Avstriji.

Toda samo sorodstvo s v poklicancem še ne zadostuje, da se izplačuje podpora. Opravičeni do podpore so samo tisti družinski člani, katerih življenska preskrba je bila do zdaj bistveno odvisna od delavskega dohodka v poklicanca. Če je torej član, ki spada k družini, deloma še pridobitve zmožen (zmožen, da si pridobi z delom kaj denarja za svojo življensko preskrbo) ali če je deloma že pridobitve zmožen in nekaj zasluži, toda nič več toliko ali še ne toliko, da bi se sam popolnoma preskrboval s življenskimi potrebščinami, mu gre podpora. Tako so n. pr. starši v poklicanega, ki imajo nekaj majhnega zaslužka, ali bratje in sestre v poklicanega, ki dobivajo plačo kot učenci (n. pr. mizarjski, krojaški, čevlarski itd. učenci), opravičeni zahtevati podporo, če je v poklicanec do zdaj storil zanje toliko, da je njihova življenska preskrba bila bistveno odvisna od njegovega zaslužka.

Podpora se ne izplača tako dolgo, dokler dobiva v poklicanec gotov dohodek ali plačo, ali če je v tako dobrih imovinskih in pridobitvenih razmerah, da ni zaradi njegovega v poklica življenska preskrba tistih, ki pripadajo dotični družini, nič ogrožena. O tem, če je to prav, se čujejo razne pritožbe.

Če se medtem, ko v poklicanec služi, razmere dotičnega, njegovi družini pripadajočega člana izpremenijo, ali če v poklicanec ne dobiva več dohodka ali plače, potem se more tisti, katerega zahteve do podpore so bile že enkrat odklonjene, ponovno zglašiti s prošnjo.

Kakšna je podpora?

Kot podporo dobiva vsak posameznik, ki je opravičen do podpore 1) dnevni podporni, k življenski preskrbi spadajoči donesek in 2) dnevni podporni najemniški (stanarinski) donesek.

Samo tisti ne dobiva nobene podpore za življensko preskrbo, kdor živi v lastni hiši ali kdor živi v hiši, ki je lastnina v poklicanega ali če živi v kakšnem javnem zavodu (kakor n. pr. ubožna hiša).

Kako visoka je podpora?

Kot podporni k življenski preskrbi spadajoči donesek določa postava za vsakega posameznega, do podpore opravičenega člana za vsak dan znesek, ki je postavljen za vojaško vseskožno oskrbovanje za glavo (moža) in dan. Ta znesek določa vsako leto vojno ministerstvo.

Podporni najemniški (stanarinski) donesek, ki pride še k prvemu zgoraj opisanemu, znaša polovico prvega doneska.

Otroci pod osmimi leti dobe samo polovico od obeh zgoraj navedenih podpornih doneskov.

Seveda je vseeno, so-li stanovali vsi ali samo del do podpore opravičenih s v poklicanim v enem stanovanju ali ne.

Skupna podpora (sestoječa iz podpornega k življenski preskrbi spadajočega doneska in iz podpornega najemniškega doneska) znaša torej vsled onih, v okrožniški odredbi od 12. januarja 1914 za „vojaško vseskožno oskr-